

²²Elérkezett Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe. Tél volt. ²³Jézus a templomban, Salamon csarnokában volt. ²⁴Ekkor körülvették a zsidók, és így szóltak hozzá: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan! ²⁵Jézus így válaszolt nekik: Megmondtam nektek, de nem hisztek. Atyám nevében végzett cselekedeteim tanúskodnak mellettem, ²⁶de ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok. ²⁷Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. ²⁸Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. ²⁹Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.

Kedves Testvéreim!

Mostanában, hogy elég korlátozottak a lehetőségek az utazások tekintetében nem marad más, mint az eddigi kirándulásokra visszaemlékezni. Igazából jó is megállni kicsit és végiggondolni, hogy mennyi csodát élhettem már át, hogy mennyi mindent láthattam. Most ennek van itt az ideje. A hálaadásnak, azért az útért, amelyen mindeddig vezetett az Isten. Többször járhattam már pl. Rómában.

Utoljára – évekkel ezelőtt feleségemmel voltunk, és akkor egy tematikus túrát építettem fel leginkább Pál apostollal kapcsolatos emlékhelyeket kutatva. Nem a csontok érdekeltek, nem gondolom, hogy ezek a helyek különleges erővel bírnak, mégis vonzott valahogy, hogy ha már Rómában járunk, akkor valahogy beleképzeljem magam az első századi helyzetbe, amelybe a Szentírás szerint Pál apostol érkezett. Az egyik templomban ott volt a lánc, amellyel Pált kivégzése előtt állítólag megkötözték. És bár lehet, hogy az a lánc sosem volt az apostol kezén, sőt az is lehet, hogy nem is ott fejezték le az apostolt, mindenesetre érdekes volt elképzelni, visszaröppenni kétezer évet az időben.

A héten eszembe jutott ez a kirándulásunk, és azon tűnődtem, hogy vajon miért fontosok azok a láncok, miért állították ki őket azon túl, hogy az ereklyekultusz a katolikus egyházban eléggé divat, és miért vonz engem is, aki pedig alapvetően elutasítom az ereklyék tiszteletét. Arra jöttem rá, hogy ezek a tárgyak, helyszínek azt bizonyítják, és abban erősítenek, hogy az apostolok az életükkel pecsételték meg mindazt, amit Jézus Krisztusról hirdettek.

Mert az, hogy volt egy ember, aki nagy tanító volt, még akár csodatevőként is tekintettek rá, aztán keresztre feszítettek és meghalt, ez ugye még elfogadható. De az, hogy három napra rá feltámadt, ez már nem annyira a dolgok természetes állapota. Ez csak mese, a tanítványai kitalációja, hogy legyen értelme annak, hogy mindent otthagya követték ezt a Jézus nevű ácsot. És ez addig rendben is lenne, hogy kitalálnak egy ilyen sztorit, de az már nincs, hogy képesek ennek a történetnek az igazságához foggal-körömmel ragaszkodni, és válogatott kínzások ellenére, sőt annak ellenére, hogy megölik őket kitartani ennek a „kitalált” történetnek az igaza mellett.

A láncok Pálé, Péteré vagy a többieké bizonyítékai annak, hogy Jézus valóban feltámadt. Ha pedig ez igaz, akkor az is igaz, amit ő mondott magáról. Hogy ő az Isten fia, ő az ószövetségi írásokban megígért messiás, ő az a jó pásztor, akit a zsidóságban várva vártak, hogy majd a nép élére áll és vezeti őket, és az őt követőket elvezeti a teljes szabadság állapotába.

A mai vasárnapnak két elnevezése is van. Az egyik a misericordia Domini latin elnevezés, amely a 33. zsoltár 5. verséből való, és a mai Istentiszteleten is elhangzott a bevezetőben: az úr kegyelme betölti a földet, vagy az Úr szeretetével tele van a föld. Úgy is szoktuk ezt érteni, hogy az Isten szeretete, kegyelme megjelent ebben a világban Jézus Krisztusban.

A másik elnevezés a Jó pásztor vasárnapja. Ebben is ugyanez a gondolat van jelen, de már továbbvezet. A jó pásztor: Jézus Krisztus, ő az, akit megjeleníti számunkra az Isten szeretetét, akit követve eljuthatunk a kegyelem állapotába.

Sokszor azt mondják a keresztyénekről, hogy birkák, akik ész nélkül követnek egy Jézus nevű embert. Igazuk van!

Mondjuk azt nem tudom, hogy akik ezt mondják, tisztában vannak-e azzal, hogy a bárányok képességeivel. Egy állatokkal foglalkozó oldal a bárányt a kutya elé sorolja okosságban. És például a következőket írja: „A bárányok felismerik saját nyájuk egyedeit, és arról is tudnak, ha valamelyikük eltűnt... felismerik gondozójukat, és a juhász-kutyákat is... akkor is felismerik a nyájukba tartozó birkákat, ha azoknak megváltozott a kinézetük. Ha valaki felidegesít egy birkát, jobb ha tudja, hogy az állat emlékezni fog rá, még akár két év távlatából is.”

Mindezeket túl a juh a mai napig az egyik legfontosabb haszonállat. Nem csak húsa és teje, hanem leginkább gyapja miatt, ami a mai háztartásokban is megkerülhetetlen.

Szóval ilyenek vagyunk mi keresztyének. Hasznosak vagyunk még azok számára is, akik azt gondolják, hogy bárgyú természetünk van. És ami a legfontosabb: mi tudjuk, hogy kit követünk, mert ismerjük őt. Nem ész nélkül szaladgálunk mindenki után, hanem hűségesen követjük azt, akiről tudjuk, hogy ő jó pásztor.

Mai igénkben arról olvasunk, hogy Jézushoz odamennek a zsidók, körülveszik, és ezt mondják: *Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan!* ²⁵Jézus így válaszolt nekik: *Megmondtam nektek, de nem hisztek. Atyám nevében végzett cselekedeteim tanúskodnak mellettem,* ²⁶*de ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok.*

Jézus nem véletlenül használja itt a pásztor és a nyáj képét. Már mielőtt megállították volna őt a templomban a kérdezők, akkor is erről beszélt, ami egy akkori ókori ember számára egyértelmű utalás lehetett arra, hogy aki beszél, az egy vezető, egy király. A nyáj és a pásztor mint nép és király hasonlat az ókori népeknél megszokott volt, Babilontól kezdve, Egyiptomon át a görög világig, mindenhez ezt használták. Tehát amikor Jézus arról beszél nem sokkal a kérdés előtt, hogy „én vagyok a jó pásztor”, akkor a zsidók számára egyértelműen kimondja: én vagyok a messiás, akit vártatok. Ott van a szemük előtt és nem hisznek. Nem hiszik el, ami nyilvánvaló. De vajon mi elhisszük? Nekünk egyértelmű? Nem merül fel bennünk kétség? MI mindig úgy érezzük?

Az emmausi tanítványok szomorú panasza jut eszembe, akik lesújtva Jézus halálának híréből baktatnak vissza Emmausba, miközben a már feltámadt Jézus csatlakozik hozzájuk, akit nem ismernek fel, és akinek azt mondják: pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izraelt. Ott van a szemük előtt, és nem ismerik fel, mint ahogyan azt sem látják, hogy a megváltás már megtörtént.

Megtérésre, a szemük, értelmük megnyílására van szükség. Arra, hogy Jézus maga nyissa fel a szemüket. És ez történik az út végén, az úrvacsorai közösségben.

Nekünk, mai tanítványoknak éppen így szükségünk van a szemünk megnyílására, arra, hogy Jézus odairányítsa a tekintetünket őrá. Mert egyébként elveszünk, elveszünk az önsajnálatban, elveszünk a világi kihívásokban, elveszünk a családunkért, egzisztenciánkért, a mindennapi betevőnkért folytatott küzdelmeinkben. Mert birkák vagyunk. Olyanok, akik legelés közben gyakran elveszítjük a látóterünkől a pásztor, és nagyon könnyen eltévedünk.

De van megoldás. Mert a jó pásztor ismer bennünket, és tudja, hogy mi is ismerjük az ő hangját, és hogy erre hallgatunk. Ezért megszólít. Szólongat, hív.

Alapigénkben ezt olvassuk:

²⁷*Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem.* ²⁸*Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.* ²⁹*Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.*

Mekkora biztatás ez. Akkor, amikor úgy érezzük, hogy kicsúszik lábunk alól a talaj, amikor minden bizonytalan, amikor az egésze emberiség reménytelen küzdelmet folytat, amikor népek konfliktusai, a háború fenyegető közelsége, már-már kézzelfoghatóvá válik, ahogy péntek este Dunaújvárosban. A folyamatos aggodalom, a mi lesz velem, a szereteteimmel, a munkámmal... ekkor azt mondja Jézus: ²⁹*Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.*

Az Isten kezében lenni. Az ő kezes báránya lenni, az ő biztonságában lenni. Ez a mai igénk erőteljes biztatása.

Az elmúlt héten folyamatosan figyeltem az időjárást, mert szerettem volna füvesíteni, illetve ültetni a kertben, de a fagy veszélye mindig ott lebegett. Az időjárás előrejelzés persze bizonytalan, és többször be is bizonyosodott, hogy tulajdonképpen nyugodtam cselekedhettem volna, de a jövőtől való félelem megálljt parancsolt. Elgondolkodtam, hogy milyen sok mindenben a jövő, az eljövendőre való várakozás határoz meg bennünket, és amikor adódik egy-egy olyan helyzet, hogy bizonytalanná válik a jövő, akkor teljesen leblokkol az ember.

Éppen ezért nem a jövő felé kell irányítani a tekintetünket, hanem rá kellene bízni magunkat arra, aki ott áll előttünk. Arra a Jézusra, aki az ajtó előtt áll és zörget. A jó pásztorra, akivel találkozhatunk. Még ha nem is látjuk őt, de hallhatjuk a hangját, abban az igében, a Szentírás üzenetében, amely mellett éppen ma 500 éve Luther Márton is kiállt, a Wormsi birodalmi gyűlésen.

1521. április 18-án Luther ott állt a pápa követe és a császár előtt, és a felszólításra, hogy vonja vissza írásait, úgy felelt: amíg a Szentírás alapján valaki meg nem cáfolja őket, addig nem vonhatok vissza semmit. Itt állok másként nem tehetek.

Luther egy makacs báránycsorda volt Jézusnak, de Jézus báránycsorda volt. Ismerte a hangját, és hátralévő életét arra tette fel, hogy ezt a hangot megismertesse a többi emberrel is. A wormszi birodalmi gyűlést követően,

száműzetésében, éppen ezért fordított le anyanyelvére és adta kézbe a könyvnyomtatás segítségével a Bibliát. Hogy az emberek megismerhessék a jó pásztor hangját. Hogy aztán őt követve eljussanak az örök életre. Ahogy Jézus mondta: ²⁷*Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem.* ²⁸*Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.*

Hallgass te is rá. Kövesd őt, és soha senki és semmi nem ragadhat ki az ő kezéből.